

sagde han ikke alene i sine Udtalelser her i Tinget, men ogsaa siden ved den lange Række af Eksempler, han har ladet offentliggøre, men hvoraf ganske vist ikke et eneste gælder, sikker paa at have holdt sig indenfor sin Administrations Grænser. Dette mener jeg ikke, og langt det store Flertal her i Salen mener det ikke. Jeg tror, at baade Landet og navnlig det ærede Medlem selv stod sig bedst ved, at dette Forhold nu blev behandlet af Rigsretten. Det samme gælder for øvrigt det ærede Medlem fra Frederikssund (Sigurd Berg). Jeg tror — det vil jeg sige klart og bestemt —, at de ærede Medlemmer, der under et uheldigt Forhold have siddet sammen med den Mand, som gav Anledning til den kolossale Skandale, ikke paa nogen Maade ere plettede paa deres Hæderlighed, men jeg tror ikke, de have handlet forsvarligt i deres Administration, saaledes at Befolkningen tilfulde er i Stand til at se det. Og det er nødvendigt, at Befolkningen bliver i Stand til at se det klart, og det kan den kun, naar Forholdet bliver udredet og paakendt af Rigsretten. Hvis, hvad jeg forudsætter, det ærede Medlem fra Ringkøbing faar Godkendelse for den Maade, hvorpaa han som midlertidig Finansminister har administreret Statskassen ved den paagældende Lejlighed, opnaas derved, at enhver vil være klar over, at det er nødvendigt, at der træffes skarpe og bestemte Regler for Finansministerens Styrelse af Statens Kasse“.

Det er, hvad jeg har sagt om dette Forhold.

Formanden: Det var en noget lang Oplæsning.

Halsted: Nu er den ogsaa forbi.

Nu er Forholdet med den Sag, hvad det vil være rimeligt at gøre den højtærede Konseilspræsident opmærksom paa, da det er Ting, han maaske ikke har lagt Mærke til, eftersom han ikke paa det Tidspunkt deltog i Arbejdet her, at ved Finanslovens tredie Behandling, som jeg hentydede til, henstillede jeg altsaa til det ærede Medlem fra Ringkøbing at give Foranledning til, at Sagen blev paakendt. Dette gentager jeg nu i den Tale, jeg her har citeret. Jeg har ikke erklæret, at jeg vilde tage Initiativet. Jeg mener, at de større Grupper, og da navnlig det ærede Medlem selv, til hvem Tilliden i Landet kort sagt er svækket, absolut vare mest interesserede i, at det skete. Det er det, jeg henstillede den Gang, og det gentager

jeg nu. Den højtærede Konseilspræsident maa være saa god at paavise mig, hvor i den mellemliggende Tid Højregruppen som saadan har sagt, at nu skulde der ikke føres Rigsretsanklage mod det ærede Medlem fra Ringkøbing. Jeg ved ikke af, at der nogetsteds foreligger andet om denne Sag end det anførte fra Finanslovens tredie Behandling og dette nu. Om en enkelt Mand af Partiet har udtalt sig anderledes, ved jeg ikke. Gruppen som saadan har kun de to Gange udtalt sig ved sin Finansordfører, nemlig mig. Dette turde dog være et ualmindelig stærkt Bevis for, at der ikke var ringeste Grund for den højtærede Konseilspræsident til at bestige, om jeg saa maa sige, den sorte Hingst for at prøve, hvad der nu kunde gøres.

Det er bedst, jeg tager et Eksempel til, saa kunne vi være færdige dermed. De andre ere nemlig saa langt ringere, at jeg tror, at jeg dermed vil have sagt nok til at tilbagevise det stærke Angreb, som den højtærede Konseilspræsident rettede mod mig.

I min Tale hævdede jeg, at Gruppen, nu efter at Forsvarssagen er gennemført, stod frit, medens jeg gik ud fra, at den var bunden til parlamentarisk Støtte overfor Ministeriet, indtil Sagen var gennemført. Saa siger jeg sluttelig i denne Anledning: „Jeg har ikke dermed villet udtale en eneste Smule om, hvorvidt den ikke vil eller kan fremtidig yde dette Ministerium en parlamentarisk Støtte. Jeg kunde tænke mig, at der fremkom en Opgave af den Art og den Rækkevidde, at det kunde være rigtigt og nødvendigt.“ Hvis vi nu skulle prøve at tage dette i Korthed, vil det sige, at dersom Regeringen fremsætter en Opgave af betydelig Rækkevidde i det lange Løb, vil jeg under disse Forhold finde det rigtigt at tilraade min Gruppe at yde parlamentarisk Støtte. Det er det, der staar deri.

Det kan være en udmærket Kunst at sætte Sagen paa den anden Ende saaledes, at Billedet deraf bliver fuldstændig forfejlet. Men jeg tror ikke, at den højtærede Konseilspræsident har været heldig ved Forsøget med de to Punkter. Der var ingen Grund for ham, og han har ikke intimideret mig, det antager jeg, han kan forstaa i Dag, til at optræde, som om der var gjort noget frygteligt. Jeg har selvfølgelig været i god Tro med Hensyn til det Punkt, hvorfra vi først gik ud — jeg kunde ikke vide bedre Besked —, og ud fra hvilket den højtærede Konseilspræsident har følt sig foranlediget til at ripostere.